

РЕЙ БРЕДЪРИ ПИЕТА ПРЕЗ ЛЯТОТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

— Господи, нямам търпение! — възкликнах аз.

— Защо не си затвориш устата? — отвърна брат ми.

— Не мога да спя. Не мога да повярвам какво ще се случи утре. Два цирка в един ден! Братята Ринглинг пристигат с онзи грамаден влак в пет сутринта, а братята Дауни — с камиони два часа по-късно. Направо не мога да повярвам.

— Виж какво — каза брат ми. — По-добре заспивай. Трябва да ставаме в четири и половина.

Завих се презглава, но не успях да заспя — чувах как цирковете приближават от ръба на света, издигат се заедно със слънцето.

Преди да се усетим, удари четири и половина и двамата с брат ми станахме в студения мрак, облякохме се, грабнахме по една ябълка за закуска и се втурнахме надолу по улицата към гарата.

Слънцето тъкмо се издигаше, когато пристигна влакът на братята Ринглинг и Барнъм Бейли със своите деветдесет и девет вагона, натоварени със слонове, зебри, коне, лъвове, тигри и акробати. Гигантският локомотив изпускаше пара и огромни кълбета черен пушек, вратите на товарните вагони се плъзнаха настрани, конете зачаткаха с копита в тъмното, слоновете внимателно заслизаха надолу, в големи нашарени стада зебрите се насъбраха в утрото, а двамата с брат ми стояхме треперещи и чакахме началото на парада, защото *щеше* да има парад на всички животни през тъмната утрин към далечната пустош, където шатрите ще издигнат върхове към звездите.

Естествено, с брат ми последвахме парада нагоре по склона и през градчето, което не знаеше, че сме там. Но ние бяхме там, вървахме с деветдесет и деветте слона, стоте зебри, двестате коня и внушителното шествие към поляната, която не беше нищо особено, но внезапно се покри с разцъфнали шатри.

Вълнението ни се засилваше с всяка минута, защото само допреди часове на това място нямаше нищо, а сега сякаш целият свят се бе събрал тук.

Към седем и половина братята Ринглинг и Барнъм Бейли бяха почти приключили с издигането на шатрите и беше време да се втурнем към паркинга, където разтоварваха малкия цирк на братята Дауни. Миниатюрна версия на голямото чудо, той се изсипа не от вагони, а от каросерии, едва с десет слона вместо с почти сто, само с няколко зебри, а лъвовете, които дремеха в клетките си, изглеждаха

стари, мършави и изтощени. Същото се отнасяше и за тигрите, както и за камилите, които сякаш бяха вървели сто години, а козината им започваше да оредява.

С брат ми прекарахме сутринта в мъкнене на каси кока-кола в истински стъклени шишета вместо в пластмасови, поради което една каса тежеше цели двайсет килограма. В девет часа вече бях изтощен — бях пренесъл повече от четиридесет каси, като внимавах да не бъда стъпкан от някой грамаден слон.

По обед се втурнахме към вкъщи за сандвич и се върнахме при малкия цирк за два часа експлозии, акробати, антиподи, крастави лъвове, клоуни и яздене в стил Дивия запад.

След първото представление изтичахме у дома и се опитахме да починем, хапнахме по още един сандвич и в осем вечерта отидохме на големия цирк заедно с татко.

Последваха още два часа гръмовна духова музика, лавини от звук и препускащи коне, опитни стрелци и клетка, пълна с наистина раздразнени и чисто нови опасни лъвове. По някое време брат ми изтича навън с приятели, но аз останах до татко.

Към десет лавините и експлозиите внезапно престанаха. Парадът, който бях гледал сутринта, сега течеше наопаки, шатрите се спуснаха и останаха да лежат като огромни одрани кожи на земята. Стояхме настрана, докато циркът изпускаше дъх, прибираще шатрите и се отправяше в нощта. Процесия слонове, тръгнаха обратно към гарата, изпълни мрака. С татко стояхме притихнали и гледахме.

Тъкмо понечих да тръгна към вкъщи, когато се случи нещо странно — заспах прав. Не паднах, не изпитах ужас, но изведнъж просто не можех да помръдна. Клепачите ми се спуснаха и започнах да падам, когато нечий силни ръце ме хванаха и ме вдигнаха във въздуха. Усецах топлия никотинов дъх на татко, когато ме взе в обятията си и се затътри по дългия път към дома.

Невероятно беше — до вкъщи оставаше повече от миля, беше наистина късно, цирка го нямаше вече, а заедно с него — и всичките му странни актьори.

Баща ми крачеше по пустия тротоар, носеше ме на ръце през цялото огромно разстояние, а в края на краищата бях на тринайсет и тежах над четирийсет килограма.

Чувах го как се задъхва, докато ме носи, но не можех да се събудя напълно. Помъчих се да отворя очи и да раздвижа ръце, но отново заспах и не разбрах, че през следващия половин час съм бил мъкнат като някакъв странен товар през градчето, което угасяше светлините си.

Някъде отдалеч смътно чух гласове. Някой каза:

— Седни, почини си малко.

Напрегнах се да слушам и усетих как татко ми сяда. Долових, че по дългия път към дома сме минали край къщата на негов приятел и че той го е приканил да поседне на верандата.

Останахме там пет минути, може би повече. Баща ми ме държеше в скута си. Все още в просъница чувах тихия смях на неговия приятел и коментарите за странната ни одисея.

Накрая смехът утихна. Татко въздъхна, стана и полудрямката ми продължи. Ту потъвайки, ту изтръгвайки се от съня, усещах как ме пренася през последната отсечка до дома.

И сега, седемдесет години по-късно, все още виждам образа на моя чудесен татко, който никога не каза нищо друго освен някоя иронична забележка за това как ме е носил по нощните улици. Може би това е най-прекрасният спомен, който може да има един син — за баща, който се е грижил за него, обичал го е и не е имал нищо против да го носи дълго в мрака.

Често, може би малко претенциозно, наричам този момент нашата пиета, любовта на баща към сина му — двамата по безкрайния тротоар, заобиколени от тъмните къщи, последният слон е изчезнал по главната улица към гарата, там локомотивът свири и пуфти, готов да се втурне в нощта и да отнесе вихъра от светлини и звуци, които винаги щяха да живеят в сърцето ми.

На следващия ден проспах закуската, проспах цялата сутрин, проспах обедата, проспах следобеда, събудих се чак в пет и с мъка се надигнах да вечерям с брат си и нашите.

Баща ми седеше тихо и режеше пържолата си. Аз бях срещу него, забил поглед в чинията си.

— Татко — извиках внезапно и очите ми се напълниха със сълзи.
— Благодаря ти, татко, благодаря ти!

Баща ми отрязва парче месо и ме погледна. Очите му ярко блестяха.

— За какво?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.